وڇ ڏاکڻ تي

سهيليءَ چيو، ”تون جيڪر ڪيس روڪين ها انوُ. “ انيلا جي چپن تي مرڪ هئي ارمان ڀري.

سهيليءَ چيو، ”تون جيڪر ڪيس هڪ لفظ بہ چئين ها تہ هو شادي اصل نہ ڪري ها. “

انوءَ جو سارو وجود ارمان ڀري ڪل جو مجسمو بڻجي پيو. چيائين، ”ڳهيلي آهين تون، اگر ڪنهنجو من ڪنهن تي اچي ٿو وڃي تہ ان ڪي ٻيا سڀ گل، ڪندا تا ڀاسن؟

سهيليءَ چيو، ”هاڻ تہ هو تو لاءِ اچي پريشان ٿيو آهي. شاديءَ کي تہ اجا بہ سال مس ٿيا اٿس. هو چاهي ٿو تون فون تي ساڻس ڳالهاءِ ڪٿ نہ ڪندي ڪر سندس فون. “

”فون تي تہ چا، اگر رستي تي منهان منهن گڏجي وڃي تہ بہ نہ ڳالهائيندي سانس. ساڄن خود ڇڏي ويو هو مونکي، مون نہ ڇڏيو هو کيس. “

سهيلي سوچ ۾ ٻيٺي رهي دريءَ کي ٽيڪ ڏيئي، انو هاڻ ڪرسيءَ تي ويهي نہ سگهي. ڏاڍي بي آرامي سان اٿي ڪڙي ٿي ۽ هال ۾ اچ وڃ ڪرڻ لڳي.

سهيلي دريءَ جي ٻني تي چڙهي ويٺي. ڪجهہ وقت دريءَ کان ٻاهر بہ ڏسندي رهي، پوءِ ٻانهون ٻڌي اچ وڃ ڪندڙ انوءَ کي يڪ ٽڪ نهاريندي رهي. آخر چيائين، ”ساڄن سان ملڻ لاءِ تڙڦي تہ تون بہ رهي آهين؟

”مان ”نہ“ ڪتي ٿي چوان. پر مان سندس گهر ڇڏڻ لاءِ تيار نہ آهيان... تو وانگر. “

”مون وانگر؟ ڇا مطلب؟..“ سهيليءَ جو منهن ڳاڙهو ٿي ويو. تيز ٿي چيائين, ”ڇا مان پريتم جو گهر ڇڏڻ لاءِ هنسان گڏجڻ ٿي چاهيان؟“

”تون چاهين نہ چاهين پر تون پريتم سان گڏج سهين, پوءِ ڏسج ڪيئن ٿو سندس گهر ڇڏي؟“

سهيلي اکيون ڦاڙي انوءَ طرف ڏسڻ لڳي, ”ڇو ڇڏيندو پريتم جو گهر؟ هو تہ زال کي, ڏيءَ کي ٻي انداز پيار ڪندو آهي“.

نئولي ڪندي انوءَ چيو, ”پر توکي وسارڻ نہ کپي تہ هوءَ سندس زال آهي ۽ تون سندس سهيلي. “

”سو ڇا؟“

”سو ڇا نہ ڇئہ, پرش هردو بٽيل ئي اهڙيءَ ڪنهن مٽيءَ جو آهي جو هنکي پنهنجي زال کان وڌ, ڏاري پيار ڪندڙ عورت خوب وڻندي آهي. بس مڇلجي پوندو آهي ڏاريءَ عورت جي پيار تي..“

” پريتم اهڙن مڇلجندڙ مردن مان ڪونهي... “

”تون اگر چوڻ لڳين تہ برف ڪڏهن توَ تي نہ رجندي آهي تہ مان توکي مڃينديس. پر چوندينءَ مرد زال کي ساهيڙيءَ کان وڌ چاهي ٿو. تہ مان نہ مڃينديس“.

”مطلب ڳالهہ جو تہ, تنهنجو صاف جواب آهي تہ تون ساجن کي فون ڪونہ ڪندينءَ؟... هو ويچارو ڪتان چلي ڪري مون وٽ آيو هو“.

”نہ, چيم تہ نہ. “

”مگر تنهنجي هن آنڌ مانڌ کي ڏسي مونکي هو ناٽڪ پريمي ئو ياد اچي، جيڪو ٽڪيٽ جا پئسا نہ هجڻ سبب ناٽڪ بہ نہ ڏسي سگهندو آهي، پر ناٽڪ پورو ٿئي، اوستائين گهر بہ نہ وڃي سگهندو آهي... بس ڏاکڻ تي ئي ويٺو رهندو آهي. “

”جئن بہ سمجهہ تون. “ چوندي انو دروازو زور سان بند ڪندي ٻاهر نڪري ويئي.

ان رات انو دير تائين ڊائري لکندي رهي.

”سهيليءَ اڄ ڪهڙي نہ تو تشبيهہ ڏني آهي منهنجيءَ حالت کي، ”ڏاکڻ تي ويٺل..“ شڪر، ترشنڪو نہ ڪوٺيائين. سومنات جو بت ڪوٺي سگهي ٿي جنهن کي ماڻهو حيرانيءَ جي حد تائين پوڄيندا هئا. پر محمد غزنويءَ جڏهن ري ٽيپي ري ٽوٽيءَ، بيٺل پڳوان جا پول پڌرا ڪري وڌا... لوهہ جي شيخ تي ٽهيل سومنات جي مورتيءَ جا چئني پتين مان چقمق ڪڍي ڦٽا ڪيا، تڏهن ماڻهن کي اها مورتي پٽ تي ڪريل ڏسي سياري جي سياٽ کان گهٽو وڌو سياٽ پيو هوندو ۽ مان سومنات جي بت جهڙي لوهي شيخ جي ٽهيل ”مان“، جڏهن لڙي پيئي هئس ساجن طرف، تڏهن بہ شايد اسانجي رام ليلا واريءَ ٽوليءَ ۾ سياٽ پيو هوندو... منهنجي هستيءَ واري چوڪري جيڪا ڪنهن کي پنهنجو پلئہ نہ ڇهڻ ڏئي، سا ڪلي عام، ساجن سان سٽجي ٿي ويئي. آهہ اها تن اندر وڪڙ وجهندڙ چقمق جي پڪڙ. ڪهڙي عجيب هئي اها ڪشش. هائي چو اڄ ڇا مري ويئي آهي؟

ڊائري لکڻ اڌ ۾ ڇڏي، انو اٿي ڪمري ۾ اچ وڃ ڪرڻ لڳي... ساجن پاڻ هن مهل بہ هتي اچي نڪري ۽ ٻڌائي، تہ سندس ٻار جي ماءُ

گذاري ويئي آهي. تہ مان شايد ول جيان ڪيس گهيري وجهان...

از خود انوءَ جو هٿ پنهنجين اکين طرف ڪجي ويو. آڱرين تي آلاڻ ڏسي ڪيس ڪس اچي ويئي. ”کهڙي چريائي پيئي سوچيان؟ ڇا هي مان آهيان انو؟“

انو اٿي وڃي ڊريسنگ ٽيبل جي آرسيءَ وٽ بيٺي. اکين هيٺان ڪاراڻ کي آڱر سان ڇهي ڏٺائين. ”اوهہ“ سندس دٻيل آهہ آرسيءَ تي پڳهر جو نشان ڪري ڇڏيو....

انو آرسيءَ کان ائين هٽي جڻ پنهنجي عڪس کان پاڻ ڇنايائين. وري وڃي ڊريسنگ ٽيبل وٽ ڊائري لکڻ ويٺي. ”اکين وٽ ڪارا نشان آهن ڪيئن چوان تہ اهي پوڙهپ دکن جا آهن؟... نہ ماٺيل سک جا بہ ٿي سگهندا آهن... سهيليءَ تہ ائين ئي ٿي چيو، ساجن سک تہ برابر ايترو ڏنو جو مان تہ سمجهندي هيس هاڻي منهنجا اڳين جنمن جا خراب ڪرم ڪٽجي چڪا، هاڻ سکن جا ڏينهن زندگيءَ جي آخر تائين هلندا...

ليڪن مونکي خبر ئي ڪانہ هئي تہ سک پاڻ دک کان بہ وڌيڪ ترڪڻو عاشق نڪرندو. ساجن ڪيڏو سک ڏنو منهنجو انگ انگ ٺاري ڇڏيائين. سڄي سرير تي سک جا نشان هڻي ڇڏيائين. ڪا جاءِ نہ ڇڏي هئائين ۽ هڪ ڏينهن اچانڪ سک جي گهڙيءَ جو سماءُ ونندي چوي ٿو، ”انو دل ٿيندي آهي هڪ اهڙو سرير ڏسان جنهن جو آڪار توکان بہ ننڍو هجي.“

ان مهل مونکي لڳو مان سڄي ٿڌي ٿي ويئي آهيان. ڪائي برف جي ڇپ منهنجي مٿان ڪري پيئي آهي. منهنجا من، ساجن سان جدائي حقيقت ۾ ان ويل شروع ٿي هئي. شايد اها بي ترتيب جيوت جا اسان اڪيلي ڏورانهين مڪان ۾ رهندي شروع ڪئي هئي، اها ئي اهڙيءَ

ڳالهہ لاءِ جوابدار هئي.

ڏينهن رات مهل ڪمهل اسان پکين وانگر پيار تي وندبيو. ايڏي تيز رفتار پيار جي نديءَ ڏيري وهي آس پاس ڪي آباد ڪين ڪيو پر چوهہ مان مٽن مائٽن جي ننگ ناموس جهڙا قيمتي وڻ فصل سپ لوڙهي ويئي.

چو سمجهيو مون سيني ڪي حقير. ڪيڏو انڌ ويڙهي ويو هو مونکي. ڪنهنجي پرواهہ ڪين تي ڪيم. چيم نہ منهنجي زندگي ان مهل هڪ ندي هئي, جا جهرٽي جي رفتار سان پئي وهي... ۽ جبلن تان ڪري هيٺ ڌون وجي نڪاءُ ڪيائين. تڏهن اٿي پيو چندن جي ڌونڌاڌار جو پورو سنسار.

جنهن ڏينهن ساجن اچي چيو, ”انو مون ڪي چوڪري ڏسڻ لاءِ ڏاڍو ضد ڪيو مائٽن. “

”تہ ڏسي آئين؟“ مون چيو.

”هائو. “

”ڪيئن هئي؟“

”چڱي هئي. “

”وٺي توکي؟“

”ها سٺي آهي. “

”تہ. “

”تہ ڇا؟“

”ڪجهہ نہ. “ مان وڏيک پاڻ جهلي نہ سگهيس اٿي ڪڙي ٿيس.

”مونکي مٿي ۾ سور آهي.“

اڙي، هي ڇا؟ ساجن؟ ساجن جيڪو منهنجي مٿي جو سور ٻڌي مونکي گود ۾ ليٽائي پيار سان پري ڇڏيندو هو، جيڪو منهنجو سر دٻائي بام مکي ڪيئن بہ مونکي ٺيڪ ڪرڻ بنا الڳ نہ ٿيندو هو، سو بس ”سور لهيئي تہ وري ايندس“ چئي هليو ويو. ۽ مان انڌيءَ جيان سندس هٿن کي منهن مٿي تي ڳوليندي رهيس... ڪهڙو آهي هي پرش جاتيءَ جو نندي آڪار لاءِ عشق منشتا جا سڀ ڏاڪا هڪ ڪن ۾ لهيو وڃيو هيٺ پهچي.

هيئنياهين ڏي هلندڙ ساجن پلجي بہ نہ سوچجانءِ تہ انو هاڻي توکي فون ڪندي. انو توکي آڪاس سمجهي توسان پيار ڪيو هو... مونکي اها خبر ڪانہ هئي تہ حقيقت ۾ تون آهين ڪني پاڻيءَ جون دٻو، جنهن ۾ آڪاس جو فقط عڪس ڏٺو هو مون...

اف سهيلي. سهيلي تو ساجن طرف مونکي همدرد بنائڻ لاءِ ڪهڙا نہ ستا ڦٽ اڪيلي ڇڏيا آهن.

سهيلي توکي ڪهڙي خبر ”هيءَ آهي اها انو، جنهن کي ”ساجن ڇڏي ڏنو“ اهڙن لفظن جي لعنت مون ڪيئن سئي آهي. گهر کان گهٽيءَ تائين نڪرڻ بہ محال ٿي پيو هو. مون لاءِ شڪر جو وقت سر نندِيءَ پيڻ مدد ڪئي. چيائين، ”ڇڏي هو ويو آهي توکي، بيوفا هو ٿيو آهي، تہ دنيا جا سچار ماڻهو لعنت هنتي وجهندا... “

پيڻ کي ڳراهنڙي پائي چيم، ”نندني ڪيڏي وڏي سچ تي پيئي آهي تنهنجي نظر، منهنجي تہ من اندر هزارين بلب ٻري پيا آهن. روشن ٿي پيو آهي منهنجو من..“

سهيلي اها منهنجي پيڻ ائين نہ چوي ها تہ شايد مان وري سنئين لڳين گهمي ڪين سگهان ها.

اڄ من ڊائريءَ جي ورقن ۾ بس توکانسواءِ ڪوئي ڪونهي پنهنجو. تنهنجي اڳيان کهڙو پردو. ٻڌ هي ناريءَ جو من آهي نہ منهنجو, شايد ڪن جهونن سنسڪارن جو نهيل آهي يا ناري جاتي بس اهڙي ئي هوندي آهي. نہ تہ وري وري چو پڪاريان ها, ”تون ور وهون ڪيتريون, مون ور توهين تون.“

ڪڏهن سوچيندي آهيان, قدرت ڪيڏي بي انصافي ڪئي آهي مونسان... ناريءَ سان. ڪڏهن ڪڏهن چوندي آهيان, ”نہ قدرت تہ مون سان وڏ ڪيو آهي جو پرش من وانگر ننڍن وڏن آڪارن جي چڪر ۾ ڀٽڪان تہ نٿي.“

هائو سهيلي اڄ ڊاڪٽر تي ئي ويني آهيان. نانڪ مٽي ناٽڪ منڊر ۾ روز هلي ٿو, پورو نٿي ٿو, لوڪ اچن ٿا, وڃن ٿا. پر مان بس هيٺ هڪ پاٽيءَ جي دٻي ڏي ئي ويٺي نهاريان. ان ۾ آڪاس پيو نظر اچي. پاٽيءَ ۾ پير وجهي انهيءَ دٻي اندر پيل آڪاس کي ميرو بہ ڪين ڪنديس. چو؟ چو تہ ائين هڪ آکيڙو ڦٽي پوندو...

خبر ناهي ڪهڙي پاپ جو ڦل پوڳيو اٿر جو ساجن وڃڙي ويو مونکان ۽ هاٽي هڪ آکيڙو ڦٽائي, چا پنهنجا ٻيا ڪي جنم بگاڙٽا اٿر. نہ سهيلي نہ ڪنديس مان ساجن کي فون.

سهيلي تون پڇندينءَ فون ڪرڻ ۾ ڇاهي؟ چو تہ تون نٿي ڄاڻين تہ فون ڪرڻ سان هو سڄو سارو مون طرف ڇڪجي ايندو.

من منهنجا. تون چوندين اهو منهنجو ايمان آهي. نہ من, اهو

منهنجوتياڳ آهي.... نہ تہ ڇا مان اهو ڪين ٿي ڄاڻان تہ ساڄن هڪ ڀيرو وري هن طرف آيو تہ سندس سڪا پريم مونکي سڄو ئي گهيري ويڙهي ويندو. ٻہ سال جنهن پنهنجي استريءَ جي پريم ۾ گذارڻ ڪان پوءِ ٻہ مونکي ڀلايو ناهي، اهو هتي اچڻ ڪان پوءِ ڇا سڙو واپس ويندو؟ جي ويندو ٻہ تہ ٻہ حق ٻڌي استريءَ کي ڪٽڪ بدران تهہ وڃي آڇيندو. منهنجو هي تياڳ پنهنجي ناري جاتيءَ طرف هڪ وفاداري آهي...

ساڄن، ڏس اڄ مان توکي ٺڪرائي رهي آهيان، محسوس ڪر تڏهن نوڪر ڪائڻ جو درد. واپس وٺ مونکان اهو ئي درد ٺڪرائجڻ جو بنا ڪاتيءَ گهاءُ.

پورو ٿيو